

Anička jmenovala napřed hocha, o kterém věděla, že není Verunce po chuti, pročez tato odpovídá:

Hoja, hoja, hoja,
Kamarádko věrná moja!
Za toho ti neděkuju,
Protože ho nemiľuju,
Dybych já ho miľovala,
Za něho bych ti děkovaľa,
Ale že ho nemiľuju,
Za něho ti neděkuju.
Hoja, hoja, hoja.

Nyní Anička, škádlíc Verunku, jmenuje některého hocha nehezkého, načež jí Verunka přiměřeně odpovídá:

A. Hoja, hoja, hoja,
Kamarádko věrná moja!
Ešče ti dám jednoho,
Ale nevím kerého,
A tak tobě rovného
Šohajíčka švarného
Třebas, třebas toho
Františka Kožíkového
Hoja, hoja, hoja!

V. Hoja, hoja, hoja,
Kamarádko věrná moja!
Co sa tobě nehodí;
Nech to za mnú nechodí,
Nechaj si to za dveřama,
Umyj si to pomyjama.
Hoja, hoja, hoja!

Týmž nápěvem a týmiž slovy jmenuje Anička nyní hocha jiného, již zadaného, nabízejíc ho Verunce. Ta však odpovídá:

Hoja, hoja, hoja,
Kamarádko věrná moja!
Za toho bych ti děkovaľa,
Ale vím, že by mi ho nedaľa
Kamarádka věrná moja,
Tá Jozefka Kýdaľova.
Hoja, hoja, hoja!

Končně Anička jmenuje hocha Verunce milého, jehož ona přijímá:

Hoja, hoja, hoja,
Kamarádko věrná moja!
Za toho ti děkuju,
Protože ho miľuju,
Dybych ho nemiľovala,
Za něho bych ti neděkovaľa,
Ale že ho miľuju,
Za něho ti děkuju,
Hoja, hoja, hoja!